

Arrest

nr. 227 459 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 Nivelles

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie..

DE VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juli 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 7 januari 2015 is de verzoekende partij te Marokko gehuwd met mevrouw O.Y. Dit huwelijk houdt geen stand en partijen zijn uit de echt gescheiden op 15 november 2017.

Op 14 december 2017 wordt de verzoekende partij aangehouden voor feiten gekwalificeerd als handel in verdovende middelen en op 27 maart 2018 is de verzoekende partij het voorwerp van een definitieve veroordeling voor deze feiten.

Op 1 augustus 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd dat gepaard gaat met een inreisverbod. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 11 augustus 2018 keert de verzoekende partij terug naar Marokko.

Bij arrest nr. 215.754 van 25 januari 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) het beroep in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 augustus 2018, doch vernietigt het inreisverbod van tien jaar.

Op 30 juli 2019 wordt de verzoekende partij opnieuw onwettig op het grondgebied aangetroffen en tevens onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

Op dezelfde dag wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Bij wijze van voorlopige maatregelen verzoekt de verzoekende partij de Raad om dit beroep thans versneld te behandelen. Dit betreft de bestreden beslissing.

Op 7 oktober 2019 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op diezelfde dag wordt ook een inreisverbod genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

2. Rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat de procedure voor de Raad in de Franse taal wordt gevoerd.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te

worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werden genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De wettelijke bepaling

De verzoekende partij vordert het bevelen van voorlopige maatregel in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2019, slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die imminent is (geworden).

Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing van 7 oktober 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoekende partij werd betekend op dezelfde dag, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu zij de vasthouding van de verzoekende partij beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft op 11 oktober 2019, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 11 oktober 2019 ingediend. De

onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 236.296 en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van de verzoekende partijen imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van laatstgenoemde vordering evenmin.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De twee cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet);
2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid, *iuncto* artikel 39/84, eerste lid, en 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet).

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 52 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, het recht om te worden gehoord en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij artikel 74/14 van de vreemdelingenwet heeft miskend, alsook de motiveringsplicht daar de verwerende partij het risico op onderduiken motiveert door te verwijzen naar het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar, terwijl dit inreisverbod door de Raad werd vernietigd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, verwijzende naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om reden dat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat en anderzijds omdat de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde. De verzoekende partij gaat enkel in op het risico op onderduiken. Dit risico op onderduiken is echter niet enkel gebaseerd op het geen gevolg geven aan het inreisverbod, maar wordt ook gestaafd door te stellen dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, meer bepaald dat de verzoekende partij beweert sinds 1 maand in

België te verblijven doch haar verblijf niet op een wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Verder wordt omtrent het risico op onderduiken gesteld dat de verzoekende partij valse of misleidende informatie heeft gebruikt, met name dat zij verklaarde een valse identiteit te hebben E.O.M. geboren op 24/05/1994 van Marokkaanse nationaliteit. Er wordt ook nog vastgesteld dat de verzoekende partij niet meegewerkt heeft met de overheden, meer bepaald dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en ook geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. De verzoekende partij laat al deze motieven ongemoeid en betwist ook niet dat deze volstaan om het risico op onderduiken te motiveren. Aldus is de Raad van oordeel dat de verwijzing naar het geen gevolg geven aan een inreisverbod van 10 jaar slechts een overtollig motief is. Voorts gaat de verzoekende partij er ook aan voorbij dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven omdat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. De verwerende partij verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Ook hier brengt de verzoekende partij geen enkele kritiek aan tegen deze vaststelling. Dit motief volstaat op zich al om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij *prima facie* geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste onderdeel van het middel is niet ernstig.

In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht. Ze stelt dat ze niet werd uitgenodigd voor een gehoor. Ze vervolgt dat indien ze zou gehoord zijn ze kenbaar zou hebben gemaakt dat dat het inreisverbod voor de duur van 10 jaar door de Raad werd vernietigd, dat ze een relatie heeft met mevrouw L.K. van Belgische nationaliteit en dit sedert 2017 en dat ze een wettelijke samenwoning wensen aan te gaan, dat zij, de verzoekende partij, familie heeft in België, in Nederland en in Spanje, dat zij niemand meer heeft in Marokko, dat haar vader overleden is en dat ze zich niet goed verstaat met haar moeder en dat zij geen contact meer heeft met de andere familieleden. Zij verwijst hierbij ook naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ook op dit punt kan de verzoekende partij *prima facie* niet worden gevolgd. In de stukken van het administratief dossier bevindt zich een formulier ter bevestiging van het horen van een vreemdeling daterend van 29 juli 2019. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord. Er werd haar gevraagd sinds wanneer zij in België is, en waarom, alsook om welke redenen zij niet terugkeerde naar haar herkomstland of niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Er werd haar gevraagd of ze reeds in een ander Europees land bescherming had aangevraagd en of haar vingerafdrukken reeds werden genomen in een ander Europees land. Er werd haar ook gevraagd of ze een ziekte had die haar belemmerde om terug te keren naar het herkomstland en of ze een partner heeft met wie ze een duurzame relatie heeft en of ze kinderen heeft in België.

Aldus heeft de verzoekende partij de kans gekregen om opmerkingen te formuleren of minstens die feiten aan te halen die ze nu voor het eerst in haar verzoekschrift uiteenzet.

Wat betreft artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, houdt deze bepaling in dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en met haar gezinsleven.

De verzoekende partij verklaarde geen kinderen en geen partner te hebben, alsook geen medische problemen te hebben. Aldus kon de verwerende partij terecht concluderen "*betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.*" Bijgevolg heeft de gemachtigde rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van andere familieleden, dient te worden vastgesteld dat zij naar aanleiding van de politiecontrole enkel heeft verklaard een neef in België te hebben. Dergelijke relatie valt niet onder het begrip gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het gezinsleven is in se beperkt tot het kerngezin. Er kan echter sprake zijn van een gezinsleden met andere familieleden maar dan moet er wel een zekere band van afhankelijkheid bestaan. Nu de verzoekende partij hierover niets heeft verklaard, kan zij de verwerende partij niet ten kwade duiden dat zij de relatie met de neef niet heeft aanzien als gezinsleven en hierover niet heeft gemotiveerd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch een schending van het hoorrecht, van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede onderdeel van het middel is niet ernstig.

In derde onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht heeft miskend doordat ze geen rekening heeft gehouden met de gegevens die ze in het tweede onderdeel van het middel heeft aangehaald en die haar wel bekend waren aangezien deze elementen werden vermeld in het beroep tegen het inreisverbod.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar beroep tegen het inreisverbod inderdaad wel melding heeft gemaakt van haar relatie, van haar voornemen om wettelijk samen te wonen en van haar familie in België, Nederland en Spanje. Evenwel neemt dit niet weg dat de verzoekende partij op 29 juli 2019 werd gehoord en het toen niet meer nodig achtte om dit te vermelden. Ze stelde uitdrukkelijk geen partner te hebben en op geen enkel moment heeft ze aangegeven dat de aanwezigheid van familie in België, Nederland of Spanje haar zou belemmeren om terug te keren. Ze stipte aan dat de reden van haar verblijf in België erin bestond dat ze een vriend wou bezoeken in Luik. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig van de verwerende partij om gezien de zeer recente verklaring van de verzoekende partij, geen rekening meer te houden met deze elementen.

Het derde deel van het middel is niet ernstig.

In een vierde onderdeel van het middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 52 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet miskend door geen rekening te houden met het gezinsleven. Opnieuw herhaalt ze dat ze een gezinsleven heeft met een Belgische onderdane, dat er een procedure voor wettelijke samenwoning werd opgestart en voorts stelt ze ook een gezinsleven te onderhouden met de familieleden die zich op het Belgisch grondgebied bevinden.

De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gehoord en dat zij zelf heeft aangegeven dat ze geen partner heeft. Evenmin heeft ze melding gemaakt van familieleden die voor haar een belemmering zouden betekenen om weer te keren naar haar herkomstland. Zij verklaarde enkel naar België te zijn gekomen om een vriend te bezoeken in Luik. Zij verklaarde voorts een neef te hebben in België maar verduidelijkte op geen enkel moment welke relatie ze had met deze neef. Gezien het gezinsleven in se beperkt is tot het kerngezin, is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om grond van deze vage verklaring geen gezinsleven in aanmerking te nemen. Het komt aan de verzoekende partij toe om het bestaan van een gezinsleven kenbaar te maken aan de verwerende partij. Gelet op haar verklaringen kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid niet gemotiveerd te hebben over het bestaan van een partnerrelatie of over familieleden in België. De verzoekende partij maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de verwerende partij een foutieve beoordeling zou hebben gemaakt in het licht van de door haar aangehaalde bepalingen.

Het vierde onderdeel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de eerste voorwaarde, zijnde de ernst van de aangevoerde middelen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J. CAMU